

Пола Маклейн

КОГАТО
ЗВЕЗДИТЕ
УГАСНАТ

РОМАН

Превела от английски
НАДЯ БАЕВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Ето го света.

Ще се случват красиви и ужасни неща.

Ти не се бой.

ФРЕДЕРИК БЮХНЕР

Когато няколко часа по-късно стигам до Албион, крайбрежната мъгла е закрила слънцето. Стеле се пред ниските лъчи от фаровете ми, кара всичко да изчезва и да изниква отново: виещия се крайбрежен път и струпаните на групички борове, а накрая се появява и градчето като излязло от зловеща приказка – бели викториански къщи сякаш се реят над издадената в морето суша, а мъглата ту се разрежда, ту се сгъстява, тръпне и сякаш диша.

Усещам пристягане в гърдите след всеки завой, приближаващ ме все повече към миналото. Силуетите на дърветата сякаш ехтят. Пътните табели и дългият влажен мост също. Почти до светофара съм, когато го забелязвам, и ми се налага да ускоря, за да мина на жълто и да изляза на Литъл Лейк Роуд. Оттам нататък го карам изцяло на мускулната си памет.

Завивам вляво на Лансинг Стрийт с усещането, че съм се вмъкнала странично във времевия континуум. Над покрива на Масоник Хол на фона на подобното на фина дантела небе се открояват белите фигури на скулптурата „Времето и Девицата“, най-знаковата забележителност на градчето. Брадат възрастен мъж с крила и коса сплита кичурите на момиче, застанало пред него. Нейната глава е сведена към книга, поставена върху счупена колона; в едната си ръка държи клонче от акация, в другата – урна, а в краката ѝ лежи пясъчен часовник – всеки предмет е енигматичен символ в общата загадка. Цялата композиция е мистерия, изложена на показ.

Веднъж като десетгодишна, скоро след като бях дошла да живея в Мендосино, попитах Хап какво означава скулптурата. Той се усмихна и вместо това ме запозна с историята ѝ. Как млад каменоделец и дърводелец на име Ерик Албертсън я издялал от едно-единствено парче секвоя в средата на XIX в., като работел нощем в къщичката си на брега. По онова време той бил станал първомайстор в масонската ложа на Мендосино, но не

спрял да се труди над своя шедьовър. Работата му отнела седем години и скоро след като скулптурата била издигната през 1866 г., умрял при странна злополука, останала необяснена в историческите книги.

Хап от десетилетия бе член на масонската ложа, подълго, отколкото беше служил като горски рейнджър. Вярвах, че му е известно всичко, което има да се знае. Ала когато го попитах как кончината на Албертсън е свързана с фигурите и какво означават те, той само ме стрелна с поглед.

– Смъртта на Албертсън няма нищо общо с теб. И бездруго се е случило много отдавна. Няма да разбереш символите, дори ако ти ги обясня. Те разправят история, известна само на масоните, незаписана, предавана само от уста на уста, когато членовете получават третата си степен.

Още повече се заинтригувах.

– И каква е тази трета степен?

– Това, на което ме подлагаш ти сега – отвърна той и се отдалечи още преди да съм схванала шегата.

Паркирам и си слагам бейзболна шапка и тъмни очила, преди да изляза на студената и влажна от мъглата улица. Трудно ми е да си представя, че някой от местните ще ме познае сега като възрастна, но вестниците от Сан Франциско много се четат тук, а понякога покрай случаите си съм попадала в „Кроникъл“. Също и покрай инцидента, не ще и дума.

В супермаркет „Мендоса“ гледам надолу и се опитвам да взема само неща от първа необходимост – консервирани зеленчуци и сухи продукти, лесни за приготвяне храни. Но с част от съзнанието си се чувствам като в стар филм. Ей тук, до осветения фризер с мляко Хап извади студена бутилка и я отвори, за да пие направо от нея, после ми смигна и ми я подаде. След това отново се приведе над количката да я бутва с лакти. Мо-

таехме се, като че разполагахме с всичкото време на света.

Но никой не разполага с него.

Когато приключвам с пазаруването, плащам в брой, натоварвам пликовете в багажника на моя форд бронко и поемам надолу по улицата към кафене „Гуд Лайф“. Имаше друго име, като живеех тук, но не мога да си го спомня, а и няма значение. Звучите, формите и мирисът в него обаче напълно съвпадат със спомените ми. Поръчвам си кафе и купичка супа, сядам до прозореца към улицата, а шумовете наоколо ми действат успокоително – съдове, потракващи в коритата за отсервиране, зърна кафе в мелачката, приятелски разговори. И после през рамо дочувам двама мъже да спорят.

– Нали не вярваш на тези щуротии? – изръмжава единият на другия. – Екстрасенси и подобни глупости. Знаеш колко пари има това семейство. Тя просто иска да се докопа до част от тях. И изобщо не я виня.

– Ами ако действително знае нещо и никой не предприема нищо? – отвърща другият мъж. – На момичето може да му изтича кръвта някъде, че и по-лошо.

– Най-вероятно вече е мъртва.

– Ама какво ти става? Тя е човек! Дете.

– Дете на знаменитост.

– И какво от това? Ами ако екстрасенската казва истината? Не ти ли се е случвало да чуеш или видиш нещо, което не можеш да обясниш?

– Не, не ми се е случвало.

– Ами тогава не внимаваш.

* * *

Докато ги слушах, се усещах в безтегловност, сякаш се реех без опора. Платих за кафето и супата си, като се пазех да не поглеждам към тях, и прекосих до таблото с обяви на далечната стена. Това бе неизменна част от сутрешния ни ритуал с Хап. Той имаше навика да се накланя назад, не напред, докато оглеждаше таблото с

масивна порцеланова чаша в ръка и очите му търсеха нещо, на което все още не бе попаднал.

– Колко според теб може да се знае за градче с тези размери? – попита ме веднъж в началото на познанството ни.

Бях живяла в по-големи и по-неприветливи места из окръг Мендосино. В сравнение с тях нашето градче изглеждаше нищо и никакво, само с петнайсет улици, които изобщо имаха имена. В съзнанието ми то бе като кукленска къщичка, която можеш да я отвориш като куфар и да я разгледаш стая по стая.

– Всичко.

– За хора, които срещаш всеки ден? За къщи, покрай които си минала хиляда пъти, без да се замисляш?

– Ами да.

– Мисли, Ана. Къде е сляпата зона?

Имаше предвид като при шофиране.

– Когато колата е точно зад рамото ти, твърде близо, за да бъде видяна.

– За хората важи същото. Всеки, който ти е под носа, просто изчезва. Тъкмо това е опасната зона – най-голямата близост. Най-довереният ти човек.

Слушах го внимателно и напрегнато. Откакто се помнех, хората все ми казваха, че трябва да им се доверя – социални работници, учители, напълно непознати, – все повтаряха как трябвало да сваля гарда и да им се открия. Но светът ми показваше обратното, а сега и Хап също.

– И каква е тайната тогава?

– Тайна няма, просто си дръж очите отворени. През цялото време, но най-вече когато си въобразяваш, че не можеш да бъдеш изненадана. Тогава се научаваш да внимаваш, да се вслушваш в собствения си глас.

– Ами другите хора?

– Те или ще спечелят твоето доверие, или не.

Имаше предвид себе си и съпругата си Идън. Някое друго десетгодишно момиче с различни преживявания

зад гърба си би се притеснило, като чуе такова нещо, но аз изпитах облекчение. Той не ми се доверяваше още, нито аз на него. Най-сетне някой да не се преструва, че всичко е лесно и просто. Най-сетне някой да реши да каже истината.

Името на заведението може и да е променено, но не и таблото с обяви. Преглеждам бавно съобщенията – ярки листчета цветна хартия, рекламиращи уроци по китара, гледане на ръка и градинска почва. Художник се нуждае от модел, който да му позира. Друг търси безплатни дърва за горене. Без да бързам, изчитам съобщенията едно по едно, докато стигам до изчезналото момиче. Хубавото ѝ изгубено лице е под думите ВИЖ-ДАЛИ ЛИ СТЕ МЕ?

Камерън Къртис

Възраст: 15 години

Видяна последно: 21.09

Червена трикотажна блуза, черни джинси

165 см, 48 кг

Дълга черна коса, тъмнокафяви очи

Контакт: 724-555-9641

Предлага се значителна парична награда.

Вчера беше 21 септември, денят, в който на Брендан накрая му дойде до гуша и ме помоли да си тръгна. Това съвпадение ме разтреперва и отново поглеждам момичето със сериозния му поглед и буйна коса чак до кръста – изобщо твърде красива, за да е в безопасност задълго където и да било. Нещо в извивката на устата ѝ ми подсказва, че с нея са се случвали крайно нередни неща още преди да изчезне. Виждала съм твърде много момичета като нея, няма как да си мисля друго. Но тук не е Сан Франциско, където на всеки павилион за бърза храна са залепени обяви за изчезнали тийней-

джъри – толкова често ги виждам, че сякаш стават прозрачни. Твърде добре известно е, че в малко селище като Мендосино всеки акт на насилие е нещо лично. Всеки ще го усети, всеки ще бъде засегнат.

Взирам се в момичето още миг и после си записвам посочения телефонен номер в обява за горска вила под наем точно под постера за изчезналото момиче. Намира се на десет километра извън градчето и наемът е четиристотин долара на месец. Когато се обаждам на собственика, Кърк, той обяснява, че няма телевизия, стационарен телефон и централно парно отопление.

– Без никакви екстри е – казва, – но е добро убежище, ако харесвате тишина и спокойствие.

– Харесвам, да.

4

Първия път, като видях Мендосино, не ми се стори реално селище. От двете страни на чистите и спретнати улици бяха подредени къщички като от приказките: повечето бели, изобилстващи с орнаменти, с дървени огради отпред. Цялото градче се побираше на закръглена скала, издадена в Тихия океан, достатъчно малко да бъде обхванато с един поглед, с бакалия, няколко симпатични магазинчета, две гробища и начално училище.

– Какви са тези неща? – попитах Хап и посочих дървена квадратна куличка, долепена към съседна къща.

Госпожа Стивънс, отговарящата за мен социална работничка, тъкмо си беше тръгнала и стояхме в предния двор на дома на Хап и Идън на Ковело Стрийт.

– Водни кули – обясни Идън.

Тялото ѝ бе меко и закръглено и ухаеше на пудра, докато Хап беше висок и широкоплещест, с увиснали мустаци. Ако той приличаше на каубой, тя имаше вид